

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. An dicendum sit, quòd S. Joseph receperit Jesum ad illum gubernandum, & dirigendum, an verò dicendum, quòd Jesus receperit S. Joseph ad illum sanctificandum, & perficiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

An dicendum sit, quod S. Joseph receperit JESUM ad illum gubernandum & dirigendum; an verò dicendum, quòd JESUS receperit Sanctum Joseph, ad illum sanctificandum & perficiendum.

ARTICULUS III.

S. Joseph gubernat sapientiam æternam.

Est utrumque, respondit mihi: Verum est, quòd Infans JESUS consignatus sit Sancto Joseph, ut gubernaret & educaret illum. Fateor, animum humanum concipere, nescio quem sacrum horrorem, dum perpendit, sapientiam infinitam Dei submittere se ignorantie humanæ; Filium Unigenitum Patris æterni, in quo absconditi sunt omnes thesauri sapientie & scientie Dei, dirigi voluisse à simplici quodam homine, & quamvis possideret perfectissimè omnem scientiam divinam velut Verbum æternum, & omnem Beatificam velut summum & supremum Beatotum, & omnem scientiam infusam, velut suæ Caput Ecclesie, nihilominus subdi voluisse cunctis infirmitatibus infantium, eò voluisse spontè & ultrò redigi, ut addisceret illorum more ambulare, loqui, appellare quamvis rem suo nomine, formare paulatim parvulos discursus, ac sinunquam aliquid scivisset, ut adjungeret cunctis alijs suis scientijs, scientiam quandam experientialem. Videtur sanè ad-

miratione dignissimum, quòd, ad edocendum ipsum hanc scientiam, electi non fuerint Angeli è cælo, nec præstantissimi quique Doctores mundi: Gloriosa & splendida hæc provincia reservata erat soli Magnò & Sancto Joseph; ex quo collige, quanti fuerit meriti, quanti apud Deum nominis & pretij.

Tanti ponderis in domibus regum reperire est munera, ut nunquam obeantur nisi à principibus è regia ipsorum stripe, vel ab eis, quibus utuntur familiarissimè: Eadem ratione in domo Dei munera reperies adèd sublimia, ut non nisi exerceantur à Personis summè exaltatis in gratiâ & sanctitate super omnes alias. Ejusmodi fuerunt munera Sanctissimæ Virginis, & Sancti Joseph. Esse Matrem est munus primum, esse gubernatorem & Nutritium, est munus secundum. Ad obeundum munus propriæ Matris Filij Dei, tantum accedere ad Deum oportet magnitudinem, quantum possibile est puræ alicui creaturæ; sicut & agendas partes Gubernatoris.

Sacriligi
infar,
bitve.
dignus
quem
vit Imp
tar.
Ira Val
ignou

S. Joseph
obit muni
emincat
dignitat
in domo
Dei.

Dubit
non de
quin S
seph
dignif
muner
suo.

D. Th
9 27

ris, Tutoris, Patris Nutritij. Et unico verbo, ad obeundam præfecturam super maximum hunc mundi Monarcham, oportet tantum sublimari super omnes Angelos cæli, quantum super omnes servos sublimantur Domini.

Sacrilegijs
insar, dis-
bitare, an is
dignus sit,
quem eloge-
rit Impera-
tor.
Ira Valen-
tiani.

Minor sum, quam ut omnes comprehendam excellentias, quibus locupletatur Illustrissimus hic Omnipotentis Monarchæ mundi Governator: Verum sufficit, ad iudicandum de ipsius excellentiâ, quod videam, ad quid muneris elegerit ipsum divina sapientia inter omnes suas Creaturas. Si Imperator Valentinianus declaravit per aliquam de se factam constitutionem, quod species sit Sacrilegij, dubitare solum de idoneitate illius, quem elegerit Princeps ad munus, quod aliquâ existat dignum consideratione eòquod hoc esset vel arguere Monarcham parvi iudicij, vel ipsam reprehendere exiguæ æquitatis. Nonne Sacrilegij quædam sit species, dubitare, an Sanctus Joseph ex omnibus creaturis post Virginem Sanctissimam fuerit dignissimus, dum conspicitur, electum fuisse ipsum à Deo pro munerum omnium dignissimo, post illud, quod obit Sanctissima Virgo, propriam agens Matrem Unigeniti Filij Dei. Princeps mundi falli quandoque possunt in electione suâ, sed impossibile est, sicut optimè docet S.

D. Th. 3. p.
q. 27. a. 4.

Thomas, à Deo unquam eligi in-

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

dignum, eòquod electio Dei sit a Deo omnipotentis ipsius voluntatis, omnia quæ vult, facientis, quæ si non supponeret meritum in eò, quem eligit, eo ipso, quod eligat, confert ipsi idoneitatem: *Quos Deus ad aliquid eligit, ita preparat & disponit, ut ad id, ad quod eliguntur, inveniatur idonei,*

Verum igitur est, quod magnum Sanctum Joseph Deus congruis instruxerit dotibus ad sublimitatem muneris, quo honoravit ipsum: Et exin concedidit ipsi Filium suum Unigenitum, ut ipse esset Tutor, Governator ac Rector. Et hic unicus Dei Patris haberi non tenuit pauperis hujus Fabri Filius, ut suus is Pater haberetur coram oculis omnium mortalium. O bonitatem infinitam JESU! quæ se ita demittit infra hominem, ut extolleret hominem supra se!

Judæis, qui tollerare non poterant splendorem gloriæ JESU Christi, quando incepit patrare miracula, solemne erat, non nisi maximo, cum contemptu loqui de ipso; & ut tantum, quantum poterant, vilipenderent ipsum, dicebant: *Nonne hic est Filius Fabri?* Et ipsemet videbatur ipsorum annuere opinioni, dum operi alicujus fabri comparavit semetipsum, dicens: *Ego sum ostium.* Sanctus Augustinus in aliquo Tractatum suorum supra Joannem extollit & declarat eximie hoc

Match. 17.

Joan. 10.
JESUS di-
xit nobis,
se esse o-
stium: id

O o

ver-

est opus fa-
bri : sed
quâ ratione

verbum, dicens; illud sumendum non esse in sensu literali, ipsūque verè non esse ostium, eò quod factus non sit à fabro: *Ostium non est, quia Faber eum non fecit.* Decipitis vos, ô Judæi, ipse opus non est alicujus fabri, ipsius non est filius naturalis & proprius, Joseph, ipse non produxit eum ex propriâ suâ substantiâ: Ipse proprius Filius est magni totius Orbis Architecti; Et de hoc vobis nil constat: Et si consignatus est manibus alicujus Fabri, hoc non est, nisi ut efformet ipsum ad simplicem nostram & naturalem vivendi rationem, sicut filii principum consignantur manibus suorum Moderatorum, & vivere discant in morem Monarcharum. Nihilominus tota natura humana perpetuò obligabitur huic Fabri, de constructo sibi ostio, per quod intrare sibi liceat in cælum. An capis, quid dicere velim.

JESUS
Christus;
velut Filius
Patris æterni,
non est
ostium,
sed velut
Filius S. Jo-
seph ostium
est nobis.

Quando sermonem audis de Filio Dei velut de Omnipotente Creatore mundi, quando se dicit æqualem Patri suo, quodque possideat, sicut ipse, immortalitatem, divinitatem; quando in-venis ipsum veluti productum ante cuncta sæcula ex propriâ Dei Patris sui substantiâ, an dici potest, ipsum sic considerando, esse nobis ostium, ad intrandum per ipsum in cælum? An per ipsum transcendendum est nobis? Non: sic enim non per illum, sed in illum

nobis intrandum est; ipse non est ostium paradisi est Paradisus ipse; ipse æterna est gloria, quam speramus in cælo nos possessuros. Sed quando sermonem auscultas de Filio Dei, velut de paupere, obedientia, humili, patiente, charitativo, contempto à mundo, & contemnente mundum: Quando jejunat, quando orat, quando quasvis exercet virtutes, agnosce ipsum veluti formatum à Sancto Joseph, in quo conspiciebat is omnes hæc virtutes, & à quo instructionem recipere voluit in infantia suâ. Et sub hæc consideratione nobis verè est ostium, per quod ingrediendum est nobis in cælum. Magis igitur ratione quâdam velut formatus à Sancto Joseph, quàm productus à Patre suo æterno, ipsemet nobis dicit: Ego sum ostium, si quis per me introjerit salvabitur. Et in hoc sensu bene dicere possumus, abs eo, quod nos opponamus sensui S. Augustini: Ostium est, quia Faber eum facit. Sic JESUS Christus nostrum est ostium, ut intremus per ipsum in cælum, eòquod à Fabro nobis fuerit efformatus. O Deus, quàm excellens opus fabri factum à manu hominis mortalis!

Ecce profectò, dicebam ipsi, summam felicitatem suam, quod si Joseph non tam est, gubernasse infantem Jesum beatum

quàm
bernat
fuisse
illo,

quàm gubernatur
fuisse ab
illo,

beatum ipsum æstimo, quod ipse tanto tempore, tantis annorum curriculis fuerit in manibus Jesu Christi, ad recipiendum è vicino influxus divini hujus solis, & acquirendum indies majorem perfectionem, in horas singulas majorem sanctitatem & abundantiam gratiarum. Siquidem cum scriptum sit, *Cum Sancto Sanctus*; quid est fuisse, totque annis positam fuisse præsentiam, cohabitationem & conversationem continentem Sancti Sanctorum, illius nimirum, qui omnes constituit & efficit Sanctos? Ille, qui non nisi tres annos impendit universali totius mundi sanctificationi, triginta eorum exegit cum MARIA & Josephi Parte suo & Matre suâ; liquidem communior opinio habet, Sanctum Joseph vixisse usque ad Baptisma Salvatoris nostri, quod recepit anno ætatis suæ trigesimo. Ecce tot vitæ suæ annos traducat cum illis? an toto hoc tempore nihil illis contulerit boni? an suorum curam non habuerit domesticorum? Quot informationes occultas, quotque revelationes sublimissimarum veritatum, quæ ipsos latebant Angelos, communicavit illis? quot exempla prorsus divina, quorum aspectu ceterorum mortalium oculi non fuerant digni? quot gratias speciales nobis incognitas? Ipse est, S. Joseph est, qui melius dicere potest Apollò S. Paulo:

Audivi arcana verba, quæ non licet est homini loqui. 2. Cor. 12,

Tertullianus admirabatur honorem & felicitatem primi illius pupilli terræ, qui contingi meruit à manibus Dei, quando componere voluit ex illo Corpus protopatentis nostri: *Limus in manu Dei satis beatus, si solamodo contractus*; liquidem adorandæ hæ manus sanctificant, & quasi divinum reddunt, quidquid tangunt; *Itaque toties honoratur, quoties manus Dei patitur.* Numera, si potes, quoties S. Josephi contractus fuerit à manibus Dei.

Æstimo quidem beatum ipsum ex honore, quem habuit, attingendi toties adorandum Corpus Filij Dei, portandi ipsum in suis brachiis, deducendi ipsum suâ manu, blandiendi ipsi suo velut filio: sed infinita ratione magis beatum ipsum æstimo, quod toties & toties contractus fuerit à manibus Filij Dei; à manibus illis adorandis, quæ, quidquid tangunt sanctificant; à manibus illis Cunctipotentibus, è quibus dimanat omnis abundantia gratiarum, benedictionum, ac vitæ: O quàm frequenter videre erat has collo S. Josephi amabilis Patris sui injectas ut amplexarentur illum lenocinarentur ipsi! *Itaque toties honoratur, quoties manus Dei patitur*: An dubitari potest, quod unquam contractus fuerit à Sacratissimis ipsius manibus, quin reliquerint operationem

Tertullianus lib. de resurrex, Carnis,

Quanta felicitas Sancti Josephi, quod toties contractus fuerit à manibus JESU.

rationes quasdam divinas, & semper majores?

Luc. 12.

Quando audio illud Evangelij: *Ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut accendatur*; hæc animum meum subit cogitatio, quòd Filius Dei aliud non faciat in terris, nisi quòd facit in cœlis. Jam in cœlo aliud non faciat ab æterno, nisi quòd ignem accendat, si hoc verbo mihi liceat uti, id est, accendat totam divinitatem sacratissimo igne amoris infiniti, producendo Spiritum Sanctum eodem corde cum Deo Patre suo; & id ipsum credo continuatum fuisse ab eo in terris cum Joseph Patre suo, in cujus corde absque intermissione ullâ divini amoris succenderit ignem; mihi que imaginor, JESUM & Joseph habitasse simul, velut duos artifices, quorum quilibet in suâ laborabat arte, & unus laborabat pro altero. Joseph velut Faber lignarius efformabat ex JESU ostium, quòd reteratum nobis fuit, ut ingrederemur per ipsum in cœlum; & JESUS velut aurifaber conficiebat ex Joseph pretiosum vas aureum, tot pretiosis lapidibus locupletatum, quot gratias impetiebatur illi, ut repleretur possessione æternâ divinitatis suæ! *Vas admirabile opus excellenti.* O quis unquam dicere possit, quantam contulerit perfectionem exquisito huic operi, cui conficiendo clam insudaverit, sêque tot annis impenderit totum?

Eccl. 42.

O Joseph! si quis vidisset te in totâ, quâ resplendebas, pulchritudine, dum ita elaboratus è DEI prodijsti manibus, quantâ abreptus fuisset admiratione, cum abrepti hæc fuerint etiam Angeli in cœlo! *Toties honoratur, quoties manus Dei patitur.*

Indies videmus, amorem naturalem eò reducere Patres, ut fiant cum infantibus suis infantes. Quis capere possit, quid amor supernaturalis, quo superabundabat S. Joseph, operatus fuerit in ipso erga JESUM, quem aspiciebat velut charissimum suum Infantem & Filium? quâ teneritudine, quâ cordis effusione, quo venerando affectu commoratur is infans cum divino hoc Infante; forsitan jam noverat, quod dicturus is erat in Evangelio: *Nisi efficiamini sicut parvulus iste, non intrabitis in regnum cœlorum*: id est, nisi similes reddatis vos illi, nisi amor convertat vos in ipsum, digni non eritis, qui ingrediamini paradysum.

Qui nunquam amârunt ardentet, nec inusitatam amoris callent magiam, comprehendere non possent, quantam is habeat vim ad transmutandam verè illum, qui amat, in objectum amatum, & faciendum ex ipso alterum seipsum, & conferendum illi easdem inclinationes, easdem voluntates, & quandoque easdem omnino cogitationes. Sanctus Augustinus non melius confundere poterat nostram

Amor primum facit ipsos pariter.

Matth. 11.

S. Augustinus.

Admodum amoris fani.

Rob mor maj que para est, am fani.

3. Augusti-
nus.

stram ignaviam, quàm statuendo nobis ob oculos mirificos prorsus esse Quis amoris profani: *Inhonestos amatores ostendit, si quis se aliter non vestit, quàm amata placet.* Videte, inquit, considerate impotentis animi motus, quibus abripiuntur amatores sæculi. Verè dici non potest, æstum ipsorum, verum esse amorem; non est, nisi infamis brutalitas; saltem non est, nisi amor adulterinus, terrestris & imperfectissimus; & nihilominus videte stupendum, quo pollet, robar imprimendi illis similitudinem objecti, quòd amant: Nõne videtis, ipsos alias non fovere cogitationes, aliam non navare operam nisi indagandis & rimandis hujus personæ inclinationibus, ut se illis conforment; ita ut nec agere, nec loqui, neque etiam vestiri velint, quàm sicut personæ adamatæ magis crediderint arridere.

Admiran-
dum robar
amoris pro-
fani.

Robor a-
moris sacri
major abs-
que com-
paratione
est, robore
amoris pro-
fani.

Ah! Christiani, redite in vos-
metipsos; Ecce quid summo sus-
fundete vos debeat pudore: an ita
amatis vos JESUM CHRISTUM,
sicut lascivus suarum amat compli-
cem spurcitiarum? an indagatis,
sicut ille, ipsius inclinationes? an
studetis componere & adaptare
omnes vestras actiones, omnia ve-
stra verba secundum ipsius spiri-
tum, ut faciatis illa, prout magis
placuerit ipsi? Aspicitis ipsius ve-
stimenta in Cruce, opprobria
contemptrum, paupertatem & do-
lores: an ita amatis ipsum, ut in-

dui hæc sicut ipse, ametis? Inter-
rogate desuper vera cordis vestri
sensa & respondebunt vobis, quòd
non. Ne igitur decipiatis vos,
persuadendo vobis, quòd ametis
Deum: Quia amor divinus for-
tior & absque comparatione ge-
nerosior est amore profano; Si hic
vestro dominaretur cordi, exstimu-
laret vos ad agendum & toleran-
dum plura pro Deo, quàm falsus
amor tum agere, tam pati facit pro
creaturis. Nõne commiseratio-
ne sit dignum, quòd difficulter
omnino credamus, ita amari posse
Deum, ut pertingamus illuc; vel
saltem persuasi sumus, perfectio-
nem hanc esse paucissimarum ani-
marum, quæ, si dentur, phœnici
non immerito comparentur?

Sed in quo tandem omnem no-
stram collocamus devotionem? ò
quàm sæpè ab amore proprio sedu-
cti, credimus servite nos Deo, ser-
vientes nobismetipsis! Quid au-
cupantur plerique in mundo de-
votionibus suis nisi seipsos? Ope-
rantur, ut suam operentur salu-
tem; omnem movent lapidem, ut
amoveant à se æternam damnatio-
nem; multiplicare satagunt sua
bona opera, ut eorum recipiant
præmia æterna; omnem inten-
dunt nervum, ut irreprehensibiles
se reddant coram judicio Dei; im-
pertuntur Eleemosynas, ad redi-
mendum peccata sua, & exantlant
penitentias, ad exsolvendum pec-
nas, quæ exsolvendæ forent vel

Reprehensio
devotionũ,
in quibus
magis quæ-
rimus nos
ipsos, quàm
Deum.

in inferno, vel in purgatorio; in-
hiant lucrands indulgentijs, & ar-
denter obsecrant Deum ad obti-
nendum gratiam verè lucrandi il-
las. An dicam, omnia hæc ma-
la esse facta? Absit. An omnia
hæc reprehendam exercitia? Non;
edquòd mala non sũnt, sed potiùs
bona, & etiam suaderi debeant
nonnullis animabus infirmis, quæ
nihil facerent, nisi exstimularetur
intuitu præmiorum; imperfecta
tamen ejusmodi sunt animæ: Si in
his sit aliquid, quòd spectet De-
um, multò plures sunt, quæ spe-
ctent se ipsas, suaque commoda;
& in sensu aliquo verum est dicere,
se magis inveniri in illis, quàm
Deum; nihilominus creditur,
quòd ita agere, sit agere vitam val-
de Christianam, utpote quæ esse
possit Christiana & meritoria,
quamvis non sit adedò pure, nec spi-
ritualis, nec perfecta; imò & e-
jusmodi judicio mundi devotorum
accensentur cætui, spiritualium
annumerantur albo. Inter hos om-
nes devotorum devotarumque
magis amorem proprium quàm
Deum sectantium greges, ubi est
anima, quæ relinquat se ipsam, &
non quærat nisi Deum, quæque
ita puro ipsius succendatur amore,
ut soli studeat incremento ipsius
gloriæ.

Modicum
puri amo-
ris Dei in-
venitur in
omnibus

Ubi est verus hic amor, cui sit
robur transformandi amantem in
rem amatam? Non credat anima,
habere se verum & purum amorem

JESU Christi, nisi experietur de-
sideria transformandi se in ipsum, <sup>devotios
bus mollia</sup>
amplectendi ipsius spiritum, se-
quendi ipsius regulas æstimandi
nonnisi id, quòd ipse æstimat, &
contemendi, quòd ipse contem-
nit, amandi omnia, quæ amat,
Crucis, humiliationes, separatio-
nem à creaturis, & unico verbo,
conformandi tam perfectè se ipso
in omnibus, ut desinat esse, quòd
erat, & esse incipiat, quòd est ip-
se. Hic verus est amor, qui trans-
format, & amantem rei assimilat
amatae. Hem! quàm pauci hoc
callent idioma, hanc capiunt & in-
telligunt veritatem! Quandoqui-
dem plerique & ferè omnes quæ-
runt se ipsos, nonnisi etiam seip-
sos inveniunt, & permanent sem-
per in seipsis. Imaginantur qui-
dem amare se Deum, edquòd de-
siderent ipsum pro se ipsis; sed hic
amor solummodò spei est, qui qui-
dem est bonus, sed non est purus.
O quàm pauci possident purum a-
morem Dei! verum illum amo-
rem, qui faciat amare Deum purè
propter seipsum! Nos nunquam
non nobis ipsis tam sumus vicini,
ut semper aspiciamus nosmet ipsos;
desideramus ardentè, ita Deum
donare se nobis, ut, quidquid vo-
lumus, faciamus cum illo; & nos
dare absolutè & absque reservatio-
ne nolumus nos ipsi, utipse, quòd
voluerit, faciat nobiscum. O mi
Deus! misericordis mea, misere-
re miseris nostris! ô bone JESU!
loque,

loquere cordibus nostris, & illa tum cognoscere, tum amare fac pulchritudinem puri hujus amoris, qui transformate nôrit in te animas nostras.

Affectus hic pijsissimi nostri Viatoris ita me alliciebat, ut nil aliud ex ore ejus excipere petoptâsem: Sed nonnulli è Societate, quibus

nondum satisfactum fuerat circa id, quòd intellexerant de Excellentijs Magni Sancti Joseph, plures ipsi proposuerunt quæstiones circa connubium ipsius cum Sanctissimâ Virgine, de quo nondum locutus fuerat; quibus ut satisfaceret, ita locutus est illis.

* *

ARGUMENTUM.

Magna felicitas Sancti Joseph, quod desponsatus fuerit Sanctissima Virgini.

ARTICULUS IV.

Admiranda
vis contra-
ctûs Matri-
monij.

Res mira est consideratu, & quamcunque etiam considerationem impendamus, comprehendere non possumus, quousque extendat se vis ac robur contractûs matrimonij. Vir & mulier fuere ab initio non nisi una eadèmq; res. Adam primus homo creatus fuit totus solus, & hæc sola persona humana erat simul vir & mulier, siquidem prima scemina non erat nisi quædam pars viri, quæ nondum separata erat ab ipso. Deus dividit hunc hominem in duas partes, & ex parte ipsius unâ effingit mulierem, quæ ipsi omninò erat similis, & quamprimum iterum illam unit & conjungit cum ipso per vinculum Matrimonij; vultque illam denuò fieri unam eadèmq; rem cum ipso, hancque unionem esse tamque tam arctam validam, ut imitetur unio-

nem animæ cum corpore, ita ut nihil disrumpere ipsam possit, nisi eadem potentia, quæ animam à corpore dividit. Et est mors sola, quæ separare potest animam à suo corpore; similiter mors sola, quæ separare possit virum ab uxore suâ, & uxorem à viro suo.

Et idèò æquum omninò est, ut omnia communia sint inter personas conjugatas, ijdem honores, eadèmq; divitiæ, ijdem affectus eadèmq; sentia; & adjungi potest, eadèmq; vita, idem corpus, & eadèmq; anima, eòquòd non sint duo, sed unum quid. *Erunt duo in carne una*; Et in omni bono jure non habentur ambo, nisi pro unâ solâ eadèmq; personâ. O Deus! ex hoc principio tam manifesto, tamque certo, quàm admirandæ deduci possunt consequentiæ, ad illustran-